

**POCHODEŇ VÍ-
TĚZSTVÍ
MĚSTA HRDINY -
VOLGOGRADU
DO ROKYCAN 2005**

VAŽME SI HRDINŮ

Tak nadepsal svůj článek starosta města Rokycan Václav Balounu příležitosti přijetí ruské veteránky M. M. Rochliny na rokycanské radnici 11. října 2004 v místním tisku. „Není to tak dávno, co nás navštívila žena, po rodičích napůl Ruska, napůl Ukrajinka – i když její jméno, Rochlina pro nás nezní příliš rusky. Kvůli této ženě přerušila jednání rada města (Rokycan) a více než půl hodiny s ní diskutovala. Proč? Tato žena prošla jako zdravotní sestra od Stalingradu až do Borku u Rokycan....“

Proč o ní mluvíme?

Veteránka druhé světové války Maria Michailovna Rochlina první styky

s rokycanskými občany navázala v roce 2004 při své turistické návštěvě Česka. V době pobytu navázal s ní písemný styk předseda Přátel s národy Východu z Rokycan Josef Sýkora, z kterého v krátkém čase se zrodilo upřímné přátelství i proto, že M. M. Rochlina jako zdravotní sestra Rudé armády prodělala celou druhou světovou válku na frontách – od Moskvy počínaje – až po Borek u Rokycan a Dobřív konče. Celou druhou světovou válku sloužila jako vojenská zdravotní sestra a svým hrdinským nasazením v zápolí zachránila stovky a tisíce raněných sovětských vojáků. Jak k tomu došlo?

Její životopis ve zkratce vypadá takto neuvěřitelně:

Po ukončení desetileté základní školy jako šestnáctiletá dívka se chtěla stát pilotkou, ale u pilotní školy ji řekli: „Jste mladá a slabá, nehodíte se...“ Tím se zhroutil její první sen. Přihlásila se proto na příbuzný obor k letectví – začala studovat ekonomiku letecké dopravy.

Brzy však začala válka a sedmnáctiletá dívka jménem Marie se dobrovolně přihlásila do řad obránců Moskvy, kde byla zařazena jako zdravotní

sestra. A zde začíná její dlouhá, těžká a hrdinská bojová cesta. S Rudou armádou prošla od Moskvy přes Stalingrad až do Prahy, **odkud pak s 95. gardovou střeleckou divizí, vyznamenanou Řádem Lenina, Suvorova a Bogdana Chmelnického II. stupně, dorazila k v květnu 1945 k bra-**

nám Rokycan – do Borku... „Až zde pro mne skončila válka, kde jsme se dostali do styku s armádou USA“, říká. „A kdy jsem byla nejbližší k smrti? Bylo to ve Stalingradu, kdy jsem byla už téměř zmrzlá a kdy si mojí spolubojovníci mysleli, že jsem už mrtvá a začali ze mne svlékat teplou bundu a kalhoty. Ale vzápětí zjistili, že ještě trochu dýchám. A tím mě vlastně zachránili život. Až po třiceti letech jsem se setkala se spolubojovníkem, který mě vlastně „svlékáním“ zachránil život.“

*M. M. Rochlina při své návštěvě
v Rokycanech v roce 2004*

A která bitva byla pro mne nehorší? Byla to bitva u Prochorovky na Ukrajině, kde jsme se střetli s Němci těsně před obrovskou tankovou bitvou u Kurska. Bitva u Kurského oblouku, kde naše divize rovněž bojovala, byla těžká a krvavá; z naší divize mnoho bojovníků padlo v boji, proto bylo třeba ji znovu doplnit za padlé novými přírůstky. Důležité však bylo, že od bitvy u Kurského oblouku se už německá vojska nevzpamatovala a ustupovala až do německé porážky v Berlíně. A naše divize při postupu na Berlín se spolu s Koněvovou armádou obrátila směrem na pomoc Praze, která po 5. květnu volala o pomoc.“

Když koncem roku 1945 spojenecká vojska opouštěla Československo, 95. střelecká divize Rudé armády byla přesunuta do Rakouska.

Po návratu do Sovětského svazu M. M. Rochlina vystudovala lékařskou fakultu. Protože však její manžel, plukovník Rochlin jako voják byl často překládán z místa na místo, nemohla se plně věnovat své lékařské profesi.

Věnovala se proto činnosti v Radě veteránů. Několik desítek let byla tajemnicí Rady veteránů 95. gardové střelecké divize a od roku 2004 byla zvolena její předsedkyní, v níž v této funkci působí podnes.“

M. M. Rochlina, které v roce 1945 bylo podle jejího svědectví uděleno čestné občanství obce Dobřív, stále vzpomíná na šťastné chvíle, kdy spolu s občany rokycanského okresu prožívala chvíle konce války a osvobození oblasti od fašistických okupantů. Svůj vztah k tomuto kraji vyjádřila i tím, že díky svému vlivu se dostalo Rokycanům a všem obcím okresu zvláštního uznání – Pochodně Vítězství města Stalingradu. Rokycany jsou jediným městem mimo území bývalého Sovětského svazu, jemuž v roce 2005 k 60. výročí porážky německého fašismu bylo tak vysoké vyznamenání uděleno. Současně s městem Rokycany byla Pochodeň předána i dalším osmi městům a oblastem na území bývalého SSSR.

Važme si tohoto ocenění, neboť Pochodeň Vítězství pochází od největšího města Hrdiny – od Stalingradu, kde po drtivé porážce fašistických vojsk se opět vzchopila naděje celé zotročené Evropy na úplném zničení fašismu. Važme si toho, že toto vysoké vyznamenání pochází od srdce občanů Stalingradu, jejichž otcové, matky, synové a dcery ve svém hrdinném boji tak strašlivě vykrváceli, aby zachránili nejen národy Sovětského svazu, ale i celou Evropu od fašistické hrůzovlády. Je to Pochodeň - Vítězství, Pochodeň hrdinů od Stalingradu. Na to nikdy nezapomeňme.

O průběhu slavnostního předávání Pochodně Vítězství informoval i volgogradský tisk, mezi nimž i Volgogradská Pravda.

Petros Cironis, Josef Sýkora

Překlad článku, publikovaného ve „Volgogradské Pravdě“

Pochodně Vítězství byly předány představitelům devíti měst

Včera na Mamajevské mohyle ve Volgogradě, kde se shromáždili veteráni války a Stalingradské bitvy – účastníci XII. Všeruské vědecko-historické konference, absolventi Volgogradského mužského pedagogického lycea

v čele s F. F. Sličenkem, se konalo slavnostní předání stalingradských pochodní Vítězství představitelům 9 měst Ruska, Ukrajiny a České republiky.

Tomu předcházela slavnostní průvod mladé gardy pedagogického lycea – budoucích učitelských i vojenských kádří, pravých vlastenců Vlasti. U Věčného ohně v sále vojenské Slávy pod rozvinutými bojovými prapory útvarů (častěji) a oddílů (Rudé armády), kteří zachránili naše město od nepřítele, začal ceremoniál slavnostního předání pochodní Vítězství.

První byl předán na věčnou „památku“ představitelům města – hrdiny – Moskvě – účastníku stalingradské bitvy generál majoru N.G. Orlovovi, veteránu 3. gardového mechanizovaného sboru.

Druhá pochodeň byl předána účastníci bojů, která prošla od Stalingradu do Prahy, čestné občance Rokycan M. M. Rochlině, která pochodeň předá ve Volgogradě 9. května vyslancům České republiky.

Třetí pochodeň Vítězství byla putovala až na samý konec ruské země - na Čukotku do města Anadyr a čtvrtá byla věnována městu Astrachaň. Za město Petrozavodsk převzal pochodeň představitel mládežnické (pojskovoj) organizace Karélie M. B. Nosov. Za ukrajinské město Kirovograd převzal tuto drahocennou relikvii veterán 237. střelecké divize, účastníce stalingradské bitvy L. N. Jeremina, a za město Veliká Severinova veterán 62. armády V.I. Jakovlenko.

Další dvě pochodně budou předány Kalačevské a Světlojarské oblasti.

Účastníci slavnostního setkání položili koš karafiátů k Věčnému ohni a na mohylu maršála Sovětského svazu N. I. Čujkova.“ (Text tučně vyznačila redakce Zpravodaje).

Z města Rokycan byly schválené dvě delegátky, které se měly zúčastnit oslav vítězství bitvy u Stalingradu, konaných ve dnech 11. – 13. dubna 2005.

Předávání Pochodně Vítězství města Volgogradu

K tomu však z různých důvodů nedošlo, **proto Pochodeň vítězství převzala za Rokycany osobně Marie Michailovna Rochlina**. Pochodeň Vítězství pak byla odvezena do Moskvy, odkud byla do České republiky přivezena kurýrem konsula Ruské federace v Karlových Varech a dne byla slavnostně předána zástupcem konsulátu Ruské federace starostovi města Rokycan panu Václavu Balounovi.

Předání pochodně Vítězství Rokycanům předcházela řada dopisů, z nichž některé citujeme.

**Rada veteránů 95. gardové střelecké divize Poltavské Leninova řádu,
Rádu Rudého praporu
a Řádu Suvorova a B. Chmelnického.**

Moskva 7. dubna 2005

Drazí (přátelé)

Blahopřeji Vám k 60. výročí Vítězství. Všechny národy světa očekávaly toto vítězství a všichni společně jsme jásali a slavili jeho završení.

Jsem velmi ráda, že téměř po 60. letech jsem se znovu ocitla tam, kde jsem se dočkala vítězství. Nikdy nelze zapomenout na jásající Čechy, kteří nás doslova zasypali květy, mým milovaným šeríkem....

Velmi lituji, že z Rokycan nikdo nepřijede na mezinárodní konferenci do Stalingradu; je třeba zvážit slavnostní předání pochodně (pro Rokycany)...

Ještě jednou blahopřeji k vítězství a nechť přátelství mezi českým a ruským lidem trvá na věčné časy.

Marie Michailovna Rochlina.

**Rada veteránů 95. gardové střelecké Poltavské divize Leninova řádu,
řádu Rudého praporu a Řádu Suvorova a B. Chmelnického.**

Moskva 24. dubna 2005

Drazí přátelé (...)

Oznamuji vám, že jsem převzala pochodeň Vítězství pro Rokycany. Od 11. do 13. dubna probíhala vlastenecká konference, při které se udělují pochodně.

Bylo rozhodnuto, abych pochodeň pro město Rokycany převzala já, kterou vám spolu s videokazetou, v níž je ceremoniál předání podrobně zachycen, předám osobně já.

Pravda, novináři jako vždy něco popletou, já jsem čestnou občankou české obce Dobřív, a nikoliv Rokycan, jak se v přiloženém článku píše. Důležité však je, že naše pochodeň bude nyní i u Vás. Celý průběh předání je zachycen i na fotografiích, které při příležitosti předání pochodně dostanete...

Velmi lituji, že z Rokycan nepřijel na konferenci ve Volgogradě) nikdo. Všem účastníkům byli předány i odznaky, ale každému osobně.

Posílám vám výstřížek z novin „Volgogradská Pravda“.

Pochodeň – to je oheň našich srdcí živých i mrtvých, ať proto osvětluje cestu všem obyvatelům Země jako symbol a přátelství. To jsou nejcennější statky na světě: Mír a přátelství. (...)

Napsala jsem mj. asi 1000 dalších blahopřání naším veteránům, aby věděli, že jsme na ně nezapomněli.

Pořádáme mnoho setkání ve školách i v televizi. ...

Na vítězství.

S úctou zdravíme všechny.

МЕСТО НРДИНА – STALINGRAD

Сталинград

GOROD GEROJ - STALINGRAD

Основан: 1589

Город с: 1780

Население, тыс. чел.: 1012
(на 2002)

Волгоград (до 1925 Царицын, до 1961 Сталинград) - город на юге Российской Федерации на берегу реки Волга. Административный центр Волгоградской области.

Царицын основан воеводой Засекиным в 1589. В 1600 - 1602 был перенесен на свое нынешнее место. В 1615 произошел сильный пожар, в ходе которого Царицын пострадал. Был восстановлен воеводой М.Соловцовым. В 1728 разразилась эпидемия чумы. Царицын пережил восстание Степана Разина и

Емельяна Пугачева.

Это название город получил от р. Царица, впадающей в р. Волга. В 1925 г. Царицын был переименован в Сталинград, а в 1961 г. - в Волгоград. Современный Волгоград. Город богат историческими памятниками, а также культурными учреждениями. Среди них: кукольный музей, Театр юного зрителя, Музей изобразительных искусств и музей-панорама "Сталинградская битва".

В городе развито машиностроение («Волгоградский тракторный завод», «Баррикады» и др.) и металлообработка, черная (завод «Красный Октябрь» и др.) и цветная металлургия, химическая и нефтехимическая, деревообрабатывающая, стройматериалов, легкая, пищевая промышленность.

Волгоградская область граничит с Воронежской, Саратовской, Ростовской, Астраханской областями, Республикой Калмыкия и Казахстаном. Территория области - 113,9 тыс. км². Население (на 1 января 1998 г.) - 2699,7 тыс. человек, плотность населения (на 1 января 1998 г.) - 23,7 человека на 1 км². **Наиболее крупные города области**

(число жителей на 1 января 1998 г., тыс. человек): Волгоград (1,035,000 человек), Волжский (288,4), Камышин (128,8).

В Волгограде континентальный климат. Осадков 330 мм в год. Возможны резкие перепады температур. Средние температуры: январь -9,6°C (до -25°C), июль +24,2°C (до +40°C). На сайте имеется текущая информация, а также прогноз погоды по Волгограду и области.

Волгоград - крупный речной порт (от Волгограда начинается Волго-Донской судоходный канал им. В. И. Ленина), узел железнодорожных линий (на Москву, Казань, Тихорецкую, Лихую, Астрахань) и автодорог (на Тамбов, Белую Калитву, Астрахань, Саратов и др.). В западной части города находится международный аэропорт.

Волгоград расположен на изгибе нижнего течения р.Волга и тянется более чем на 70 км по ее правому берегу.

STRUČNĚ Z HISTORIE VOLGOGRADU - STALINGRADU

Volgograd leží na jihu Ruské federace podél břehu Volhy. Volgograd je znám od roku 1555 jako ves v historických prame-
nech se ale poprvé připomíná roku 1589. Město bylo založeno vojevodou Zasekynem na soutoku řek Carica a Volha jako pevnost na obranu nejisté jižní hra-

nice carského Ruska a stalo se jádrem obchodního osídlení. Svoje jméno má podle řeky Carica. V letech 1600-1602 byl Caricyn přeložen na nynější místo. V r. 1615 ho zasáhl velký požár, při kterém bylo město značně poškozeno a opět obnoveno vojevodou M. Solovcovem. V roce 1728 vypukla epidemie moru. Caricyn byl dvakrát obsazen kozáky, za povstání Stěny Razina v roce 1670 a Jemeljana Pugačeva v roce 1774. Od r. 1780 má statut města.

Město se stalo dějištěm těžkých bojů po vypuknutí Říjnové revoluce v r. 1917. Revoluční síly vedené Stalinem, Vorošilovem a Buďonným jej v roce 1918 ubránily, ale v letech 1919-1920 jej obsadili bělogvardějci vedeni Děnikinem. Rudá armáda jej však znovu dobyla. **V roce 1925 byl Caricyn přejmenován na Stalingrad a v roce 1961 na Volgograd.**

Stalingrad byl během druhé světové války vyhlášen důležitým německým strategickým cílem. **Město Němci obléhali od 21. srpna 1942 do 2. února 1943. V průběhu jedné z největších bitev historie padlo na 1,5 milionu lidí na obou stranách. Město bylo zcela srovnáno se zemí.**

Ve městě se rozvíjelo strojírenství (Volgogradský traktorový závod, Barikády a další), dále metalurgický průmysl (podnik Rudý říjen a další), ropný a chemický průmysl, dřevozpracující, strojírenství, lehký a potravinářský

M. M. Rochlina přebírá Pochodeň Vítězství pro město Rokycany

průmysl.

Volgograd je administrativním střediskem Volgogradské oblasti (1073 km²), ležící jihozápadně od Moskvy na břehu toku Volhy a táhnoucí se více jak 70 km po pravém břehu Volhy. Volgogradská oblast hraničí s Voroněžskou, Saratovskou, Rostovskou a Astrachaňskou oblastí, dále

s republikou Kalmitskou a Kazachstánem. **Ve Volgogradské oblasti žijí dle stavu z roku 1998 2,699.700 obyvatel (23,7 osob na km²). Největšími městy oblasti jsou Volgograd (1,035 000 obyv.), Volžskij (288 400) a Kamyšin (128 800 obyv.).**

Ve Volgogradě vládne kontinentální klima s průměrnými srážkami 330 mm ročně. Možné prudké změny počasí. Střední teplota: leden -9,6 stupňů C (až -25), červen +24,2 st. C (do + 40 st. C). Místní čas GMT +03.000 (jako v Moskvě a Sankt Petěrburku).

Volgograd je velkým říčním přístavem (od Volgogradu začíná Volžsko-donský plavební kanál V. I. Lenina), město je železničním uzlem na Moskvu, Kazaň, Tichoreckaja, Lichýma, Kalitva, Astrachaň, Saratov atd.

Vývoj obyvatelstva Volgogradu

1799: 1130 obyv., 1861: 6700, 1897: 56000, 1902: 67000, 1920: 84300, 1939: 445000, 1959: 591000, 1970: 815000, 1979: 929000, 1992: 1005000, 1998: 998 000, 2002: 1035 000.

Současný Volgograd patří k jedním z největších průmyslových středisek Povolží. Město je bohaté na historické památky a kulturními zařízeními. Patří k nim Muzeum loutek, Divadlo mladých, Muzeum umění a muzeum zobrazující Stalingradskou bitvu atd.

Volgograd má družební styky s řadou měst ve světě

V roce 1945 byl Stalingrad významán titulem Město hrdina. Pamětní komplex připomínající bitvu, jemuž vévodí památník Matka Rus, byl vybudován na Mamajevově mohyle, pahorku, který zažil některé z nejprudších bojů stalingradské bitvy. V roce 1961 byl Stalingrad za Nikity Sergejeviče Chruščova v rámci destalinizace přejmenován na Volgograd. Toto přejmenování bylo a je doposud poněkud sporné vzhledem k věhlasu jména Stalingrad. V pozdější době došlo k vážným návrhům na navrácení jména. Podobné návrhy padly i v poslední době.

Řada měst ve světě, zvláště těch, která prošla za války stejným osudem, navázala se Stalingradem dru-

žební styky. Jsou to:

Coventry, Anglie (1943)
 Ostrava, Česká republika (1948)
 Kemi, Anglie (1953)
 Liège, Belgie (1954)
 Dijon, Francie (1959)
 Torino, Itálie (1961)
 Port Said, Egypt (1962)
 Chennai, Indie (1966)
 Hiroshima (Hirošima), Japonsko (1972)
 Cologne (Kolín n. Rýnem), Německo (1988)
 Chemnitz, Německo (1988)
 Cleveland, USA (1990)
 Toronto, Kanada (1991)
 Jilin, Čína (1994)
 Chengdu, Čína (1998)
 Kruševac, Srbsko (1999)
 Ruse, Bulharsko (2001)

V řadě měst po celém světě jsou pojmenovány po Stalingradu ulice a náměstí – např. v Paříži Náměstí Stalingradu, stanice metra v Paříži „Stalingrad“ atd.

STRUČNÁ HISTORIE MĚSTA ROKYCAN

Město Rokycany leží 70 km jihozápadně od Prahy a 16 km od krajského města Plzeň.

Rokycany jsou správním, kulturním a historickým centrem oblasti. Město bylo založeno jako ves patrně v 10. století. **Poprvé se však v historických pramenech připomínají v lednu r.1110**, kdy se v místě v přítomnosti německého krále Jindřicha V. řešil spor mezi českými knížaty o knížecí spor v Čechách. **Kolem roku 1290**, kdy Rokycany byly se svolením krále Václava II. opevněny kolovými hradbami a příkopy, **se již připomínají jako město**. Rokycany patřily od 11. století do r. 1421 s některými dalšími vesnicemi v okolí jako majetek pražskému biskupství (arcibiskupství). V roce 1363 byl v Rokycanech založen klášter řádu sv. Augustina. Koncem 14. století bylo město opevněno kamennými hradbami a obeháno vodními příkopy.

Významnou roli sehrály Rokycany v době husitského revolučního hnutí, kdy patřily k nej přednějších husitským městům v Čechách. V Rokycanech získalo učení mistra Jana Husa ještě před vypuknutím revoluce značně vliv, který katolická církev v čele s kanovníky kláštera se snažila potlačit násilným vyháněním Husových přívrženců, rekrutujících se zejména z řad řemeslníků, z města. **V r. 1421 vstoupil do Rokycan Jan Žižka se svými vojsky**, ale téhož roku byly Rokycany dobyty plzeňskými katolíky, část obyvatelstva vyvražděna a město vydrancováno. Roku 1430 patřily Rokycany k táborskému bratrstvu. **V r. 1436 bylo město císařem Zikmundem zastaveno s vesnicemi Litohlavy, Újezdec a Nadryby Malovcům z Pacova, kteří byli spříznění s mocným katolickým rodem Švamberků**. Tak se Rokycan-

ny dostaly do moci Švamberků, kteří tu vládli 62 let. Se Švamberky však Rokycanští nežili jako vyznávači víry podobojí ve shodě a těžce nesli nadvládu katolíků. Proto učinili vše, aby se z moci Švamberků vykoupili. Toho dosáhly r. 1498, kdy byly králem **Vladislavem II. vykoupeny za sumu 1200 kop grošů českých a připojeny ke královské komoře jako město komorní. V roce 1584 bylo město Rokycany císařem Rudolfem II. povýšeno na královské město.** Následující téměř stoletý rozkvět a prosperitu města však ukončila třicetiletá válka (1618-1648), která přinesla obyvatelům ohromnou bídu a strádání.

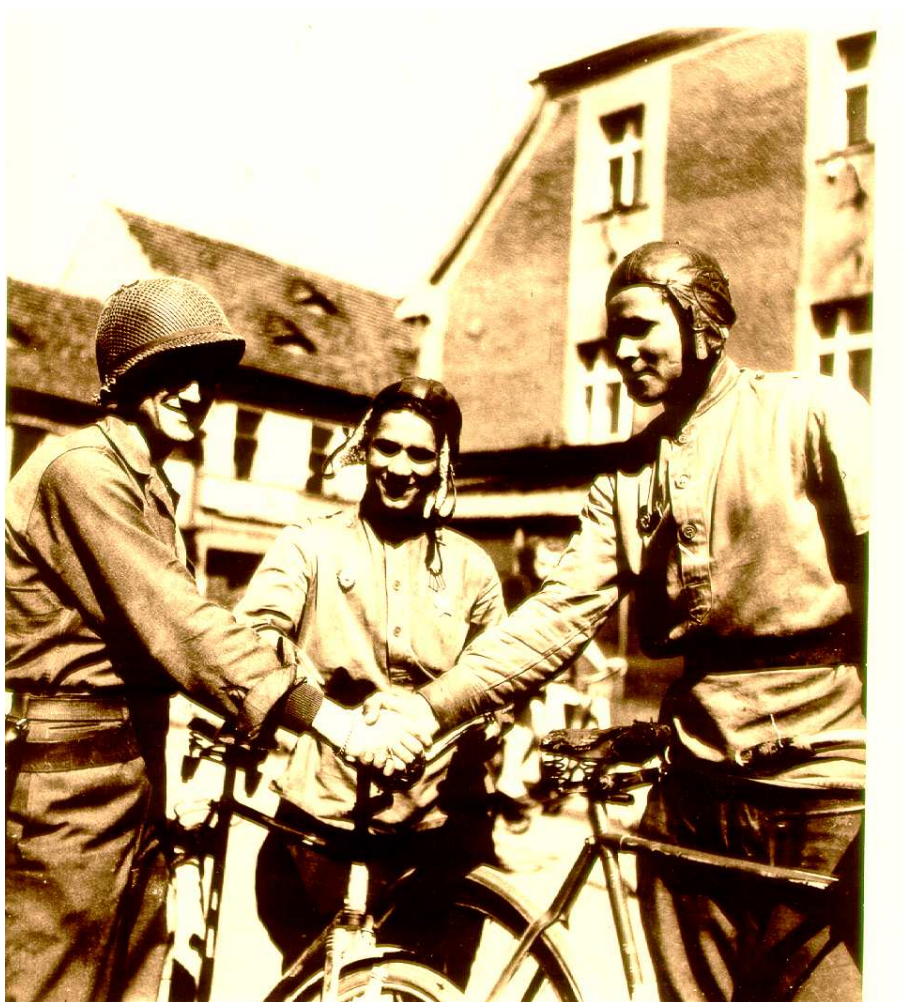
Rokycany byly mezi prvními městy, které se přidaly v roce 1618 k protihabsburskému od-boji, proto po bitvě na Bílé Hoře r. 1620 byly vítěznými Habsburky potrestány r. 1623 konfiskací čtyř vesnic, které jim náležely. **V r. 1624 byla v Rokycanech s pomocí jezuitů a jednoho pluku císařského vojska, vedeného hrabětem Zdeňkem Lvem z Kolovrat, provedena násilná rekatolizace obyvatel.** Více jak dvanáct nejprřednějších rokycanských evangelických rodin, které se odmítly vrátit ke katolické víře, muselo opustit město a uprchnout do ciziny. Jejich majetek byl zkonfiskován.

V r. 1639 se Rokycany staly obětí vpádu švédského vojska, které po třech dnech ve městě loupilo a drancovalo, až nakonec město zapálilo ze všech stran a posléze jej dalo ostřelovat děly.

V prosinci roku 1642 došlo v Rokycanech za velkého zděšení obyvatelstva města a okolí k tzv. decimaci císařského Madlonova pluku, který údajně zavinil porážku císařských vojsk od Švédů téhož roku v bitvě u Breitenfeldu (u Lipska). Při této exekuci byl popraven každý desátý voják Madlonova pluku – zastřeleno před zraky obyvatel 90 císařských kyrysníků a přes 20 důstojníků s'ato.

Trvalo celé jedno století, než se město i celý kraj vzpamatovaly z válečných útrap třicetileté války. V r. 1784 však ohromný požár zničil, až na 8 domů, od základů celé město – pope-lem lehlo 266 domů a přes 100 hospodářských stavení.

Od r. 1850 se Rokycany staly sídlem okresu.

Dne 9. května 1945 se setkaly v Rokycanech poprvé spojenecké armády – armáda sovětská a americká.

V době první světové války zahynulo na frontách přes 1550 vojáků z Rokycanska a tisíce dalších bylo zraněno. **V době německé fašistické okupace (1939-1945) bylo za ilegální odboj a z rasových důvodů popraveno a umučeno přes 500 občanů z okresu. Dne 7. května r. 1945 vstoupily do města první americké obrněné transportéry. 9. května 1945 byl v Rokycanech zadržen na útěku k Američanům říšský ministr a generál policie v tzv. protektorátu Čechy a Morava K. H. Frank, který měl na svědomí tisíce popravených českých vlastenců. Téhož dne vstoupily do rokycanského předměstí Borek i první průzkumné obrněné jednotky Rudé armády. Lze tedy konstatovat, že 9. května 1945 došlo poprvé v Československu k setkání armád protifašistické koalice – americké a Rudé armády. Ve městě a po okrese je 82 pomníků a památníků, připomínajících osvobození obcí sovětskou a americkou armádou a obětí fašistické okupace. V**

7 obcích okresu jsou pietně uchovávány hroby 14 rudoarmějců, kteří zde podlehli zraněním.

V Rokycanech se narodila řada významných osobností, mezi něž patří i významný český theolog a politik a diplomat 15. století - mistr Jan z Rokycan, a mistr Šimon z Rokycan, kteří svým působením významně posunuli Rokycanské k radikálnímu husitskému křídlu.

Závěr

Miliónový Volgograd – Stalingrad právem nosí hrdý titul „Město hrdi-

na“. Je to město, jemuž zůstane navěky popsána stránka ve světové historii, plné neskutečného hrdinství a statečnosti nejen sovětských vojáků, ale i jeho obyvatel – prostých občanů, kteří město bránili do posledního dechu. Volgograd – Stalingrad zůstává i v nás symbolem statečnosti, hrdinství, ale také hlubokého humanismu a touhy po svobodě, za kteréžto ideály i za svobodu celé Evropy položili své životy statisíce jeho obyvatel a milióny obyvatel Sovětského svazu. Historie Stalingradu se nedá srovnat s žádným jiným městem ve světě – leda jen s dalšími městy – hrdiny bývalého Sovětského svazu – s Moskvou, Leningradem a dalšími, v nichž se rozhodovalo o osudech a svobodě národů celé Evropy. Tím více vzpomínají obyvatelé Rokycan a celé oblasti, jimž se k 60. výročí vítězství nad fašismem dostalo od Města hrdiny - Volgogradu – Stalingradu nejvyšší cti a nejvyššího symbolu – stalingradské pochodně vítězství. Této cti jsme si dobře vědomi pro dnešek i do budoucna a upřímně si ji vážíme.

Petros Cironis, historik

КРАТКАЯ ИСТОРИЯ ГОРОДА РОКИЦАНЫ

Город Рокицаны лежит в 70 км на югозапад от столицы Прага и в 16 км от областного города Пльзень. Город является административным, культурным и историческим центром области. Город был основан вероятно как деревня ещё в 10 веке. Первое упоминание о нём относится к январю 1110 года, когда здесь решился (в присутствии немецкого короля Генриха V) спор между чешскими князьями. Около 1290 года был город (с согласием чешского короля Вацлава II) укреплен свайными валами и рвами. С 11 века до 1421 г. город и с 4 деревнями принадлежал пражскому архиепископу. В 1363 г. был в городе основан монастырь ордена святого Аугустина. В конце 14 века был город обогнан каменными стенами и водяными рвами.

Самую значительную роль сыграл город во время гуситского революционного движения. Он принадлежал к передовым гуситским городам в Чехии. В городе Рокицаны имело влияние учение магистра Яна Гуса ещё до революции. Католическая церковь (во главе с канониками монастыря) старалась насильственно выгнать сторонников Гуса, главным образом ремесленников, из города. В 1421 г. вступил в город Ян Жижка со своими войсками. Но ещё в том же году был город взят пльзенскими католиками. Католические войска часть жителей вырезали и город разграбили. В 1430 г. принадлежал город Рокицаны к таборскому товариществу.

В 1436 г. император Зикмунд заложил город и деревни Литоглавы, Уездец и Надрыбы семье Маловцевых из Пацова, родственникам мощного католического рода Швамберков. И таким образом город попал в руки Швамберков; они здесь правили 62 года. Рокицанские мещане-утраквисты с трудом выносили господство католиков и делали всё для того, чтобы выкупиться. Это им удалось 1498 г. при Владиславе II (на большие деньги). В 1584 г., при императоре Рудольфе II, стали Рокицаны королевским городом. Дальнейшее столетие расцвета города прекратила тридцатилетняя война, которая принесла жителям только бедствия и страдания.

Поэтому после битвы на Белой Горе в 1620 г. наказали победители Габсбурговцы город конфискацией четырёх деревень. В 1624 г. с применением силы вынуждены были жители Рокицан вернуться к католическому вероисповеданию. Больше двадцати евангелических семей, отказавшихся от католицизма, должно было покинуть город, оставить своё имущество и уйти в эмиграцию.

В 1639 г. город стал жертвой впадения шведских войск. Солдаты в течение трёх дней город разграбили, подожгли и обстреливали из пушек.

В 1642 г. здесь были казнены солдаты и офицеры императорского полка Мадлона. Полк обвинили в разгроме императорских войск шведами в битве под Лейпцигом. Каждый десятый солдат был расстрелян, двадцать офицеров было обезглавлено.

Нужно было ста лет, чтобы город и весь край оправились от бедствий тридцатилетней войны. Но в 1784 г. был город уничтожен пожаром. Кроме 8 домов дотла сгорело 266 домов и более ста хозяйственных строок.

В 1850 г. стал город центром района.

В годы первой мировой войны на фронтах погибло более 1550 солдат из района и тысячи были ранены. Во время фашистской оккупации (1939-1945 гг.) погибло, было казнено и замучено более 500 граждан района. **7 мая 1945 г. прибыли в город первые американские транспортеры. 9 мая 1945 г. задержали американские солдаты рейхсфюрера К. Г. Франка, у которого на совести были тысячи казнённых чешских патриотов. В этот день прибыли первые танки Красной Армии в пригород Борек. Тем самым случилось, что районный город Рокицаны стал местом, где впервые в Чехословакии сошлись союзники антифашистской коалиции – американская и советская Красная Армия.** В городе и в окрестных деревнях находятся 82 памятника, напоминающих об освобождении. В 7 деревнях района находятся могилы 14 красноармейцев, погибших здесь.

В городе Рокицаны родились некоторые выдающиеся личности. К ним относится теолог, политик и дипломат 15 века - магистр Ян из Рокицан и магистр Шимон из Рокицан, которые имели большое влияние на радикализацию гуситского движения.

Заклучение

Миллионный город Волгоград - Сталинград по праву носит гордое звание «город-герой». Это город, с которым связан невиданный в мире героизм, не только советских солдат, но и его жителей - простых граждан, защищающих город до последнего дыхания.

Волгоград - Сталинград является и для нас символом героизма, глубокого гуманизма, жажды свободы. За идеалы свободы погибли миллионы жителей Советского Союза. Историю Сталинграда нельзя сравнить ни с каким городом в мире, кроме с другими городами-героями бывшего Советского Союза - Москвой и Ленинградом, в которых решалась судьба и свобода народов всей Европы. Тем больше вспоминают жители Рокицан и всей области, которым досталось к 60-ой годовщине победы над фашизмом от города-героя Волгограда высшей чести и высшего символа - сталинградского факела победы.

Это для нас большая честь, мы это уважаем и сегодня.

Pochodeň města hrdiny Volgogradu do Rokycan

Sestavil Petros Círonis

Vydáno u příležitosti slavnostního předání Pochodně Vítězství města Volgogradu městu Rokycany k 60. výročí porážky fašismu v r. 2005